

Eguneroko gerra

DAVID BOU
LA DIRECTA-KO
KAZETARIA

Etxeko paretak durundatu dira, makinaren zarata gure eguneroko soinu banda bihurtu da berriz ere. Vanessa bere jatetxea ixtera behartu zuten. Bere ohiko bezeroen tristurak eta auzoa elikatzen jarraitzeko nahiak ezin izan zuten lokalaren jabe berriaren lukurreriarekin, ixtea beste aukerarik utzi ez ziona. Orain etxabeak berritzen ari dira, alokairuaren prezioa hirukoizteko eta irabaziak handitzeko. Jabea urte erdia Parisen bizi da, eta bestea Ibizan. Handik, higiezin enpresa bat kudeatzen du, Monopolyra jolasten balitz bezala dibertitzeko.

Hilabete baino gehiago da Ekhiñe eta Ruben joan zirela. Sareb-ek (Banku gaiztoa) sozietate mugatu batera eraman zuen beren etxea, eta orain, erosi zutenaren prezioa baino bost aldiz gehiago eskatzen du. Lau urtez egon zen abandonatuta, baina ez ziren gogoratu haien existentziatzat etxebizitzan sartu zirenen arte. Orduan salatu zituzten, harik eta etxetik botatzea lortu zuten arte. Orain, tapatuta eta alarmaz beteta dago, erosle batek negozio seguru batean dirua inbertitzeko.

Bizi naizen kalean gertatu diren bi kasu baino ez dira horiek, baina Bartzelonako hiri osoan zehar olio orban bat bezala hedatzen ari den gentrifikazio prozesuaren adibide dira. Botere Judizialaren Kontseilu Nagusiaren datuen arabera, 2018an 2.381 etxegabe egika-

2019ko bigarren
seihilekoan, Espainiako
Estatuko etxegabeteen
%23,3 Katalunian gertatu
ziren, baina botere
publikoek bizkarra ematen
jarraitzen diote gero eta
itogarriagoa den gehiengo
sozial bati

ritu zituzten Kataluniako hiriburuan, 1.950 alokairua ez ordaintzeagatik. Bien bitartean, hauteskunde promesetatik urrun, PSOE-Unidos Podemosen gobernu berriko ekonomia-ministroak merkatuaren erregulazioari atea itxi dio.

2019ko bigarren seihilekoan, Espainiako Estatuko etxegabeteen %23,3 Katalunian gertatu ziren, alabaina, botere publikoek bizkarra ematen jarraitzen diote gero eta itoagoa den gehiengo sozial bati. Babestu beharko lituzketen eskubideak Bartzelonako hamar barruti eta 73 auzoetan sortu diren hogeita bost etxebizitza-talde eta sindikatuen esku geratu dira. Beren borroka ez da alferrik izaten ari: iaz herri antolamenduak merkaturatzeen %50 bertan behera uztea lortu zuen herritarren presioa dela medio, horiek gauzatzeko polizia agenterik

ez zegoelako edo gizarte zerbitzuek kalte-tuentzako bizileku alternatibak aurkitzeko duten ezintasunagatik.

Jabeak kexu dira euren eskubideak "urratu" direla uste dutelako, "babegabe" sentitzen dira eta "kalte ekonomikoaz" ohartarazi dute; epaileen eta poliziaren oniritzia nahi dute, jabetza pribatuaren zaindariak baitira. Lehenengoek etxegabeteetarako data irekia ezarri dute, hau da, maizterrak kanporatzeko hamabost eguneko epea izateko aukera, eguna eta ordua zehaztu gabe. Bigarren taldekoek prebentzio gailuak antolatzen dituzte kaltetutako etxeetako ateetan, segizio judiziala iritsi aurretik. Helburua: erresistentzia gero eta handiagoa saihestea eta auzokideen arteko elkartasuna geldiaraztea.

Neurri horiek erakusten dute etxebizitzaren aldeko mugimenduak sortzen dien beldurra, egunez egun hazi eta indartsuagoa ari dena, ohiko zirkulu militanteak hautsiz eta biztanle sektore txiroenetara iritsiz. Familiak mantentzeko lanetan emakumeek duten gehiegizko ordezkari kolektibo horietara lekualdatzen da, bizitegi-larrialdiaren biktimak bezain feminizatuak. Martxoaren 8an, hiriko hainbat auzotako etxebizitza-taldeek lau okupazio iragarri zuten. Kalean geratu diren emakumei ostatu emateko balioko dute, baita elkarrekin diruzalekeria garaitu dezakegula erakusteko ere. ●